

[Justitsministeren]

Kristeligt folkeparti har to gange tidligere, nemlig i 1974 og 1975, fremsat lovforslag om de glemte børn. Efter begge forslagene var der en pligt for den sociale ankestyrelse til at rejse en sag om tvangsadoption, hvis barnet inden for en ret kort periode ikke havde haft kontakt med sine forældre. Under førstebehandling tog et stort flertal i folketinget imidlertid afstand fra forslagene.

Af det forslag, vi i dag behandler, fremgår da også, at kristeligt folkeparti har opgivet at operere med bestemte tidsfrister, en udvikling, som jeg helt kan tilslutte mig. I stedet har kristeligt folkeparti opfordret regeringen til, som det hedder, at udforme et forslag, som på rimelig måde tilgodeser de glemte børns tarv. Det fremgår imidlertid ikke af kristeligt folkepartis forslag eller de sparsomme bemærkninger til dette, hvad man nærmere tænker sig at ændringerne skal gå ud på.

Selv om vi alle er enige om, at problemerne omkring de glemte børn er endog meget væsentlige, er der efter min opfattelse ikke grundlag for at gå videre end gældende lovs § 10. Tvangsadoption er et meget stærkt indgreb i barnets og forældrenes personlige forhold, og det bør kun ske, når meget vægtige hensyn taler derfor.

Jeg kan oplyse, at socialstyrelsen pr. 1. december 1976 har gennemført en undersøgelse vedrørende glemte børn. Ifølge undersøgelsen var der på undersøgelsestidspunktet i alt 101 glemte børn, hvoraf 38 var forældreløse; det tilsvarende antal glemte børn var i 1974 100 og i 1972 196.

Det er imidlertid værd at bemærke, at mens man i de to tidligere undersøgelser ikke anså et barn for glemt, hvis barnet inden for det sidste års tid f. eks. havde fået brev fra forældrene, har man i 1976-undersøgelsen anset de børn for glemt, som ikke inden for det sidste år har haft egentlig besøgskontakt med deres forældre. På grund af denne kraftige stramning af definitionen af, hvornår et barn må anses for glemt, er der reelt tale om et fald i forhold til 1974.

Undersøgelsen viser imidlertid også, at der navnlig er tale om børn, der er så gamle, at det er vanskeligt at anbringe dem i privat familiepleje, idet ca. ⅔ af de glemte og forældreløse børn var over 12 år.

Disse tal synes for mig at illustrere, at problemerne, hvor ubehagelige de end er, i hvert

fald næppe lader sig løse gennem en ændring af adoptionsloven.

På denne baggrund kan jeg ikke anbefale forslaget.

Tove Lindbo Larsen (S):

Det er nu tredje gang, kristeligt folkeparti fremsætter forslag om bortadoptering af institutionsanbragte børn: i 1974 og 1975 som lovforslag og denne gang som forslag til folketingsbeslutning. Afvisningen af de to tidligere forslag har åbenbart nu fået kristeligt folkeparti til at fremsætte en opfordring til regeringen om at fremsætte forslag. Forslaget skulle åbne mulighed for bortadoption af institutionsanbragte børn uden forældres samtykke, når kontakten mellem et barn og dets forældre i nogen tid har været afbrudt.

Forskellen på de tidligere afviste forslag og dette er blot, at tidsintervallet for den afbrudte kontakt er gjort ubestemt.

Jeg kan godt følge de intentioner, der formentlig ligger bag ved beslutningsforslaget, nemlig at gøre gruppen af de såkaldte glemte børn så lille som overhovedet muligt, og det tror jeg nok alle kan være enige om, men det er min opfattelse, at den nugældende adoptionslovs § 10 giver de ønskede muligheder for adoption under hensyntagen til barnets tarv.

Eventuelle tvangsbestemmelser vil efter min opfattelse kunne skade mere, end de gavtede. Den undersøgelse, socialstyrelsen har gennemført, som netop nævnt af justitsministeren, viser os, at problemet med de glemte børn ikke løses ad den vej, kristeligt folkeparti antyder.

Med baggrund i den nugældende lov og resultatet af socialstyrelsens undersøgelser må jeg på socialdemokratiets vegne afvise dette forslag.

Pilgaard Andersen (FP):

Det er tydeligt at se, at socialdemokratiet ikke ønsker at få de glemte børn adopteret ud til familier, og socialdemokratiet har heller ikke ønsket at indgå kompromis andre steder i forbindelse med adoptionslovgivningen. Heller ikke adoptionsnævnet har været særlig velvilligt. Der ligger nok en helt anden målsætning bag, nemlig at socialdemokratiet ønsker, at børnene skal blive på hjemmene, fordi de derved indirekte kommer under ind-